

**nr. 47 186 van 11 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gezien het met toepassing van artikel 57/23bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgebracht advies van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen van 20 mei 2010.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. TIELEMAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak:

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 maart 2008 en hebben zich een eerste keer vluchteling verklaard op 5 mei 2008. Op 21 november 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 23.070 en 23.071 van 16 februari 2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoekers keerden niet terug naar hun land van herkomst en hebben zich op 15 april 2009 een tweede keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 29 april 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers werden gehoord op 26 november 2009.

1.3. Op 26 februari 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 1 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van Ghulam Farooq GHULAM HAIDERI:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Afghanistan, meer bepaald in Herat. U bent Tadjiek van origine en shia-moslim. U verhuisde al op zeer jonge leeftijd naar Iran waar u uw echtgenote leerde kennen. Op 5 mei 2008 vroeg u, samen met uw echtgenote Banahi Shokriyah (OV n° 6.237.272), een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U vreesde bij terugkeer naar Afghanistan uw schoonfamilie omdat u uw echtgenote zonder hun toestemming huwde, en vreesde de man aan wie uw echtgenote oorspronkelijk zou worden uitgehuwelijkt. Op 21 november 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS achtte dat u onvoldoende elementen naar voor bracht om uw vrees bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan aannemelijk te maken. U diende een beroep in en op 16 februari 2009 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 15 april 2009 diende u een nieuwe asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U baseerde uw tweede asielaanvraag op artikels die u voorlegde die wijzen op de verslechterde veiligheidssituatie in Herat.

B. Motivering

Het CGVS verwijst in eerste instantie naar de beslissing van 21 november 2008 in uw eerste asielaanvraag waarin het achtte dat u en uw echtgenote onvoldoende elementen naar voor brachten om uw vrees bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan, gebaseerd op een zogenaamd gedwongen uithuwelijking van uw echtgenote, aannemelijk te maken. De verklaringen van uw echtgenote hieromtrent waren zeer vaag en summier, wat ernstige twijfels oproep betreffende de geloofwaardigheid van het asielaanvraag. Bij het indienen van uw tweede asielaanvraag bent u er op geen enkele wijze in geslaagd om de bevindingen van het CGVS aangaande het asielaanvraag in haar eerste beslissing te weerleggen. U noch uw echtgenote gaven enige uitleg betreffende de summierheid en vaagheid van de verklaringen. U legde ook geen enkel document of ander begin van bewijs voor ter staving van uw vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie. Aldus blijft het CGVS er bij dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk maakt. Wat uw aanvraag voor de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dient volgende te worden opgemerkt. Uw verklaringen over uw verblijf in Iran en Syrië, evenals uw verklaringen over uw reizen tussen deze twee landen komen weinig geloofwaardig over. Meer bepaald uw bewering dat u in geen van beide landen ooit over enig verblijfsstatuut hebt beschikt is zeer bevreemdend. Immers, net zoals de RVV reeds opmerkte in haar beslissing van 16 februari 2009 (paragraaf 2.2), kan het CGVS er van uitgaan dat u gelet op de stempels die wijzen op eenvoudige legale reizen tussen Syrië en Iran over verblijfsdocumenten hebt beschikt of in Iran of in Syrië. U bleef echter volhouden in geen van beide landen een verblijfsstatuut te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS 26/11/2009 p.3-5). Diverse elementen in uw verklaringen doen hier ernstig aan twijfelen. Zo verklaarde u dat u voor Iran een visum verkreeg omdat u aan de autoriteiten beweerde vanuit Iran naar Afghanistan te zullen terugkeren (zie gehoorverslag CGVS 26/11/2009 p.6). Echter, het is ten eerste bevreemdend dat u in dat geval een visum werd verleend in 2007 waarmee u tweemaal Iran kon binnenkomen (zie kopie van uw paspoort p.15 "no of entries: twice"). Ten tweede is het bevreemdend dat u meermaals onder hetzelfde voorwendsel een Iraans visum zou zijn verleend: u verklaarde immers bij aanvraag van een visum telkens te hebben opgegeven als reden dat u naar Afghanistan zou terugkeren (zie gehoorverslag CGVS 26/11/2009 p.6). Bovendien merkt het CGVS op dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u een visum voor Iran werd toegekend nadat u zei dat u als toerist naar Iran zou reizen (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2008 p.8). U legt over de manier waarop u aan visa raakte dus tegenstrijdige verklaringen af. Het is trouwens opmerkelijk dat u er in slaagde telkens een Iraans visum te verkrijgen in een periode waarin het voor Afghaanse vluchtelingen steeds moeilijker werd legaal in Iran te verblijven, zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd. Bovendien legde u tussen uw verschillende gehoren weinig consistente verklaringen af rondom de verblijfsdocumenten waarover Afghanen in Iran kunnen beschikken. U beweerde tijdens uw eerste asielaanvraag geen dergelijk document te hebben gehad maar kon niet uitleggen waarom het voor u niet mogelijk was documenten te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS 12/11/08 p. 2, 4). De blauwe verblijfskaart kende u niet. Er kan echter worden verondersteld dat u als Afghaanse vluchteling die in Iran opgroeide beter op de hoogte zou zijn van de mogelijke documenten waarover Afghanen er konden beschikken. Tijdens de tweede asielaanvraag bleek u plots wel op de hoogte te zijn van het bestaan van kaarten die tijdelijk geldig waren, en bovendien beweerde u dat dergelijke documenten altijd hebben bestaan (zie gehoorverslag CGVS 26/11/2009 p. 7). U beweerde eveneens tijdens het eerste gehoor geen documenten te hebben aangevraagd aangezien het niet mogelijk was (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2008 p. 2), maar stelde tijdens uw tweede gehoor toch documenten te hebben aangevraagd maar deze niet te hebben gekregen (zie gehoorverslag CGVS 26/11/2009 p. 6). Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Afghanen die in dezelfde periode als u naar Iran vluchtten wel documenten en toegang tot onderwijs en gezondheidszorg verkregen, zodat het merkwaardig is dat net uw familie er geen zou hebben verkregen. Door uw steeds wijzigende verklaringen geeft u geen duidelijk zicht op uw verleden, uw situatie en mogelijke verblijfsstatus elders. Over de manier waarop u telkens aan visa voor Iran en Syrië verkreeg legde u geen eenduidige verklaringen af evenmin als over uw verblijfstatus in Iran of een derde land, waardoor eveneens het beeld dat u van uzelf schetst als illegale vluchteling in Iran en eenvoudige kleermaker niet blijkt te kloppen. Het vermoeden bestaat dan ook dat u in andere levensomstandigheden en met een verblijfstatus buiten Afghanistan heeft gewoond. Er kan echter van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat hij zijn medewerking verleent aan de asielinstanties door alle documenten voor te leggen waarover hij beschikt of kan beschikken, en door waarachtige verklaringen af te leggen over zijn profiel en levensomstandigheden. Er kan worden gesteld dat u zich een ander profiel heeft aangemeten en bepaalde (verblijfs)documenten achterhoudt die kunnen wijzen op een duurzaam verblijf in een derde land, of zelfs op het bezit van de nationaliteit van een ander land. Hierdoor brengt u het CGVS in de onmogelijkheid is om een correcte beoordeling te maken betreffende het

reëel risico op ernstige schade dat u zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van Shokriya BANAH:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Afghanistan, meerbepaald in Herat. U bent Tadjiekse van origine en shia-moslim. U verliet Afghanistan als kind en groeide op in Mashad in Iran, waar u uw echtgenoot leerde kennen. Op 5 mei 2008 vroeg u, samen met uw echtgenoot Heydari Farokh (OV n° 6.332.850), een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 21 november 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS achtte dat u onvoldoende elementen naar voor bracht om uw vrees bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan, gebaseerd op een gedwongen huwelijk, aannemelijk te maken. U diende een beroep in en op 16 februari 2009 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 15 april 2009 diende u een nieuwe asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U baseerde deze op dezelfde asielmotieven. Daarnaast legde uw echtgenoot verschillende artikels voor waaruit de slechte veiligheidssituatie in Herat blijkt.

B. Motivering

Het CGVS verwijst in eerste instantie naar de eerste beslissing van 21 november 2008 in uw eerste asielaanvraag waarin het achtte dat u en uw echtgenoot onvoldoende elementen naar voor brachten om uw vrees bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan, gebaseerd op een zogenaamd gedwongen huwelijk, aannemelijk te maken. Uw verklaringen hieromtrent waren zeer vaag en summier, wat ernstige twijfels opriep betreffende de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Bij het indienen van uw tweede asielaanvraag bent u er op geen enkele wijze in geslaagd om de bevindingen van het CGVS in de eerste beslissing aangaande het asielrelaas te weerleggen. U, noch uw echtgenoot, gaven enige uitleg betreffende de summierheid en vaagheid van uw verklaringen en u bracht geen nieuwe elementen inzake deze asielmotieven aan. U legde geen enkel document of ander begin van bewijs voor ter staving van uw asielrelaas. Aldus blijft het CGVS er bij dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk maakt.

Wat uw aanvraag voor de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dient te worden verwezen naar de beslissing die het CGVS nam ten aanzien van uw echtgenoot Heydari Farokh (OV n° 6.332.850). Het CGVS stelde vast dat uw echtgenoot niet aannemelijk maakte een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te lopen, gezien zijn ontwijkende en tegenstrijdige verklaringen rond jullie verblijfsstatus in een derde land. Meer specifiek bestaat het vermoeden dat u en uw echtgenoot verblijfsdocumenten van Iran of Syrië of zelfs van een ander land achterhouden, waardoor het CGVS niet in staat is om een correcte beoordeling te maken betreffende de door u geuite nood aan bescherming volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Aangezien in hoofdte van uw echtgenoot, op basis van bovenstaande vaststellingen, door het CGVS een beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan ook u die status niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting van 21 mei 2010 wordt beslist de zaak te verdagen omdat de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen (hierna: UNHCR) op 20 mei 2010 een advies heeft uitgebracht conform artikel 57/23bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en in het raam van de rechten van verdediging van partijen in de gelegenheid moeten worden gesteld hiervan kennis te nemen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, argumenteren verzoekers in hoofdte dat zij onder het toepassingsgebied vallen van artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij stellen, onder verwijzing naar een persbericht van IRIN, dat de positie van vrouwen een groot pijnpunt is in Afghanistan, dat vrouwen gebruikt worden om geschillen tussen families bij te leggen en de dochter of zus dan wordt uitgehuwelijkt als compensatie voor een voorafgaand probleem. Verzoekster stelt dezelfde ervaring te hebben en herneemt de asielmotieven die ze in het kader van haar eerste asielaanvraag te berde heeft gebracht, met name dat ze opgroeide in Mashad (Iran), doch op zestienjarige leeftijd door haar oom terug meegenomen werd naar Afghanistan teneinde haar uit te huwelijken aan een vriend van hem. Samen met verzoeker kon ze echter wegvluchten en ontkomen aan dit zware lot, aldus verzoekster. Verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen in dit verband voorhouden dat zij geen verklaring bieden betreffende de summierheid en vaagheid van de verklaringen waarvan

sprake in het kader van hun eerste asielaanvraag terwijl ze daartoe de kans niet gekregen hebben in het kader van de huidige asielaanvraag daar door de dossierbehandelaar geen enkele vraag werd gesteld over de uithuwelijking, hij het asielrelaas niet verder wilde uitdiepen en enkel meer informatie wenste te bekomen aangaande hun verblijf in Iran en Syrië maar verder niet geïnteresseerd was in de problemen die verzoekster gekend had in Afghanistan. Verzoekers menen dat hun verklaringen nochtans in overeenstemming zijn met de huidige context in Afghanistan en dus geloofwaardig zijn. Volgens verzoekers wordt hier evenwel op manifeste wijze aan voorbij gegaan door het CGVS, dat zich zodoende niet naar behoren heeft gekweten van de verplichtingen vervat in het *“Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status”* van UNHCR. Verzoekers zijn van oordeel dat hen het voordeel van de twijfel moet worden toegekend en verwijzen in dit verband opnieuw naar hoger aangehaalde proceduregids van UNHCR en naar het document *“Nota on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”*.

In ondergeschikte orde menen verzoekers in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers wijzen erop dat de veiligheidssituatie in de hele provincie Herat er de laatste jaren is op achteruitgegaan, erg gevaarlijk is en beschouwd wordt als zijnde in de greep van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit blijkt volgens verzoekers onder meer uit de *“eligibility guidelines”* van juli 2009 van UNHCR, alsook uit een beleidsnota van het CGVS van februari 2010, waarin bevestigd wordt dat de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend aan Afghanen die afkomstig zijn uit Herat. Verzoekers wijzen er verder op dat UNHCR in haar *“eligibility guidelines”* van juli 2009 stelt dat Afghanen enkel kunnen terugkeren naar hun regio van herkomst waar ze kunnen worden opgevangen door hun familie. Zulks houdt twee voorwaarden in. Ten eerste meent UNHCR dat er geen intern vluchtalternatief is en ten tweede stelt UNHCR dat het voor een Afghaan die terugkeert naar zijn land essentieel is om te kunnen worden opgevangen door zijn familie, aldus verzoekers. Verzoekers herhalen dat zij afkomstig zijn uit Herat en stellen dat zij bijgevolg niet in een andere zogenaamd veiliger regio van Afghanistan terecht kunnen. Bovendien hebben ze geen enkele band meer met Afghanistan, is de enige familie die nog in Afghanistan woont verzoeksters oom en is er al 15 jaar geen contact meer met verzoeksters zus en moeder. Verzoekers zijn dan ook van oordeel dat het duidelijk is dat zij een ernstig risico lopen op onmenselijke en vernederende omstandigheden en dat ze terecht zouden komen in een situatie van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers vervolgen dat het onderzoek naar het risico op ernstige schade zich dient toe te spitsen op Afghanistan daar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geen mogelijkheid laat om de situatie van verzoekers in een derde land te onderzoeken zodat de bestreden beslissingen ten onrechte het verblijf van verzoekers in derde landen inroepen. Meer nog, het principe van *“veilig derde land”* heeft geen rechtsgrond in de Belgische wetgeving aangezien de Belgische wetgever de mogelijkheid om asielaanvragen af te wijzen wegens de aanwezigheid van een veilig derde land in de zin van de procedurerichtlijn 2005/85/EG niet in de vreemdelingenwet heeft opgenomen. Verzoekers zijn dan ook van oordeel dat de mogelijkheid om toevlucht te zoeken in een ander land naar Belgisch recht geen factor kan en mag zijn in de beoordeling of een asielzoeker een vluchteling is. Het principe van *“veilig derde land”* wordt immers noch in het vluchtelingenverdrag, noch in de kwalificatierichtlijn 2004/83/EG vermeld als criterium dat van invloed is om de hoedanigheid van vluchteling te bepalen en is evenmin opgenomen in de vreemdelingenwet. Het principe van *“veilig derde land”* is volgens verzoekers veeleer bedoeld om de verantwoordelijkheid voor het onderzoek van een asielaanvraag door te verwijzen naar dat derde land, waar asiel zou kunnen worden gezocht maar kan geen enkele impact hebben op de vraag of een asielzoeker al dan niet vluchteling is. Verzoekers benadrukken dat deze laatste vraag enkel kan worden beantwoordt aan de hand van de criteria van de vluchtelingendefinitie, zoals die uit de samenlezing van de vreemdelingenwet, het vluchtelingenverdrag en de kwalificatierichtlijn. De ondertoon van de bestreden beslissingen, die laat uitschijnen dat de verzoekers in een ander land bescherming kunnen vinden, kan dus geen motief zijn voor een weigering voor erkenning. In dit verband argumenteren verzoekers verder dat, indien het concept van *“veilig derde land”* overeenkomstig artikel 27 van de procedurerichtlijn toch van toepassing zou zijn, het CGVS dient te onderzoeken of verzoekers in het betrokken derde land effectief bescherming kunnen genieten. Verzoekers wijzen erop dat de bestreden beslissingen geen enkele poging ondernemen om te onderzoeken of verzoekers bedreigd zouden kunnen worden in het derde land, of er een risico bestaat op een schending van het non-refoulementbeginsel, of er een risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM en of alle beginselen van de Conventie van Genève worden toegepast. Bovendien wordt de procedure die de procedurerichtlijn voorstaat niet gevolgd daar verzoekers er niet van op de hoogte werden gebracht dat een bepaald land als veilig derde land voor hen zou worden beschouwd, er eveneens geen document werd gegeven dat voldoet aan de voorwaarden van artikel 27, §3 van de procedurerichtlijn en in België

bovendien geen lijst bestaat met derde veilige landen zoals vereist door voornoemd artikel.

Verzoekers zetten hun betoog verder door te stellen dat zij het concept van een soort “*extern vluchtalternatief*” met kracht uitsluiten aangezien hiervoor a fortiori geen rechtsgrond is. Verzoekers menen dat zelfs indien men van oordeel is dat men wel degelijk kan overgaan tot een onderzoek van Iran en/of Syrië of zelfs van een derde land als mogelijk vluchtalternatief, men hierbij minstens de voorwaarden dient te onderzoeken die UNHCR hanteert bij het onderzoek van een intern vluchtalternatief en zij verwijzen naar de richtlijnen terzake, vervat in het document “*Guidelines on international Protection: Internal Flight or Relocation Alternative*” die betrekking hebben op een analyse van de relevantie, de redelijkheid evenals een beoordeling in de tijd van een dergelijk alternatief. Verzoekers wijzen erop dat noch uit de bestreden beslissingen noch uit het administratief dossier blijkt dat er enig onderzoek werd gevoerd naar de haalbaarheid van het vluchtalternatief in Iran, Syrië of een ander derde land. Wat betreft de hervestigmogelijkheden voor Afghaanse vluchtelingen in Iran, verwijten verzoekers de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig tewerk te zijn gegaan bij diens beoordeling. Verzoekers putten te dezen uit het rapport “*Second-generation Afghans in Iran: Integration, Identity and Return*” van de Afghanistan Research and Evaluation Unit (AREU) om te illustreren dat de stelling van de eerste bestreden beslissing dat Afghanen die in dezelfde periode als verzoeker naar Iran vluchtten documenten evenals toegang tot het onderwijs en de gezondheidszorg verkregen, genuanceerd dient te worden in die zin dat zulks niet voor alle Afghanen het geval was en ze bovendien vaak niet mochten werken. Voorts wijzen verzoekers op de gewijzigde houding van de Iraanse autoriteiten ten overstaan van de Afghaanse vluchtelingen sinds ongeveer 1990 en de maatregelen die getroffen werden om het verblijf van Afghanen en andere vreemdelingen te bemoeilijken of zelfs ongedaan te maken. Verzoekers stellen dat uit de aangehaalde informatie dan ook blijkt dat zij in geen geval een adequate bescherming zullen krijgen in Iran, waar zij overigens nooit legaal verbleven hebben, hetgeen bevestigd wordt door het feit dat zij zich genoodzaakt voelden om naar Syrië te vluchten en het feit dat zij een visum nodig hadden om naar Iran te reizen. Verzoekers menen dan ook dat zij door de Iraanse overheid zullen worden gerepatriëerd naar Afghanistan, terwijl een terugkeer naar Herat zoals reeds werd gesteld uitgesloten is omwille van het geweld. Zelfs indien ervan uitgegaan zou worden dat verzoekers in de periode voor de jaren 1990 toch een legaal verblijf zouden hebben gehad (quod certe non), kan volgens verzoekers enkel geconstateerd worden dat zij dit legaal verblijf om verschillende redenen niet meer hebben. Ten eerste verlieten zij Iran voor Afghanistan in 1995 en zouden ze bij hun terugkeer hun verblijfsvergunning in elk geval verloren hebben indien ze daarover al zouden beschikt hebben. En zelfs indien ze toen nog een legaal verblijf zouden hebben gehad (quod certe non), zouden ze dit zeker verloren zijn tijdens de verschillende herschikkingsprogramma's van 2000 en 2003, aldus verzoekers. Bovendien wijzen verzoekers erop dat Afghanen die vertrokken uit Iran op een moment dat ze een legaal verblijf hadden nu geen verblijfsvergunning meer krijgen, informatie die wordt bevestigd door UNHCR. Wat Syrië betreft, benadrukken verzoekers vooreerst dat Syrië de Conventie van Genève niet ondertekende en er evenmin enige nationale wetgeving bestaat aangaande asiel. Aangezien weinig Afghanen naar Syrië vluchten is er weinig informatie beschikbaar aangaande Afghanen in Syrië. Verzoekers putten daarom uit informatie van het International Rescue Committee en het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken met betrekking tot de situatie van de daar aanwezige Iraakse vluchtelingen om aan te tonen dat asielzoekers in Syrië, wegens het gebrek aan enig wettelijk kader, vaak aan hun lot worden overgelaten en worden blootgesteld aan allerlei vormen van discriminatie en onmenselijke behandelingen. Als dusdanig zijn verzoekers van oordeel dat Syrië evenmin een waardig hervestigingsalternatief vormt.

Tot slot betwisten verzoekers dat zij onvoldoende medewerking zouden hebben verleend aan de asielinstanties en stellen zij dat de argumenten vervat in de bestreden beslissingen niet ernstig genoeg zijn om hun geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Zij trachten deze argumenten te weerleggen door te stellen dat verzoeker geen jurist is en een erg beperkte opleiding heeft genoten zodat van hem niet kan worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van alle mogelijke verblijfsdocumenten die Afghanen in Iran kunnen hebben, dat verzoeker sinds zijn vorige asielaanvraag wel kon herinneren dat er blauwe verblijfskaarten bestonden omdat hij er navraag over had kunnen doen en omdat hij er meer over had nagedacht, dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet aangeeft dat het moeilijk zou zijn om een visum te bekomen maar wel om een lang verblijf te bekomen, dat voor de toekenning van een visum kort verblijf door elke ambassade gevraagd wordt dat men aantoonde het land snel erna te zullen verlaten en verzoekers regelmatig zijn teruggekeerd naar Syrië, dat verzoeker enkel verklaard heeft een aanvraag te hebben gedaan om verblijfsdocumenten te bekomen vooraleer hij gehuwd was en hij nooit een aanvraag heeft gedaan voor zijn familie omdat het algemeen bekend was dat het voor Afghanen onmogelijk was om verblijfsdocumenten te bekomen, zoals bevestigd wordt in de informatie waarover het CGVS beschikt en dat het, in tegenstelling tot wat door de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt voorgehouden, niet zo merkwaardig of ongewoon is dat verzoekers familie geen documenten zou hebben bekomen in Iran. Verzoekers voeren aan dat ze wel degelijk een duidelijk zicht op hun verleden, verblijfsstatus en situatie hebben gegeven en dat ze wel degelijk juiste informatie hebben verstrekt over hun positie in Iran. Verzoekers vervolgen dat zij hun paspoort, waaruit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen veel informatie kan halen, steeds hebben voorgelegd aan de asielinstanties zodat duidelijk blijkt dat zij geen informatie willen achterhouden met betrekking tot hun verleden. Verzoekers benadrukken dat zij steeds op en neer dienden te reizen tussen Iran en Syrië en zij daartoe tijdelijke visa dienden aan te vragen, wat niet nodig was geweest indien zij een vast legaal verblijf zouden hebben gehad in één van deze landen. Daarenboven wijzen verzoekers erop dat hun paspoorten ook helemaal niet wijzen op een verblijf in nog een ander land, zoals de bestreden beslissingen op vage wijze insinueren. Tot slot is het volgens verzoekers totaal uitgesloten dat zij in het bezit zouden zijn van de nationaliteit van een ander land zoals de bestreden beslissingen in fine suggereren. Zij verwijzen te dezen naar de Afghaanse nationaliteitswetgeving die het houden van een dubbele nationaliteit verbiedt en argumenteren dat zij, indien zij de nationaliteit hadden gehad van een derde land, zij met dat paspoort tussen Iran en Syrië zouden gereisd hebben.

Op 3 mei 2010 zendt verzoeker ter adstructie van zijn kritiek op de bestreden beslissing, zoals verwoord in het verzoekschrift, nog een brief over met een kort rapport ("*Syria: undocumented, overlooked and struggling to survive*") van 31 maart 2010 omtrent de situatie van niet-Irakese en niet-Palestijnse asielzoekers in Syrië.

3.2. Op 20 mei 2010 stuurt UNHCR aan de Raad een advies betreffende de juridische relevantie van verblijf in een derde land bij de behandeling van asielverzoeken.

UNHCR vermeldt dat voor het inwerkingtreden van de kwalificatierichtlijn (richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming) en de procedurerichtlijn (richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus), de vraagstukken van het "*eerste land van asiel*" en van het "*veilige derde land*" op twee manieren een rol konden spelen in een asielprocedure. Ze konden allereerst werken als een ontvankelijkheidsbelemmering, waarbij het aanwezig zijn van hetzij een land van eerste asiel, of van een veilig derde land, een nader onderzoek naar de beschermingsbehoefte van een asielzoeker overbodig maakte en de aanvraag als niet ontvankelijk kon worden afgedaan. Ten tweede konden deze begrippen ook pas aan de orde komen nadat vastgesteld was dat een persoon voldeed aan de definitie van vluchteling, of anderszins behoefte aan bescherming had, in welk geval de vraag werd gesteld of de bescherming nu juist verleend moest worden door het land dat deze behoefte aan bescherming vastgesteld had of dat een ander land meer aangewezen was een dergelijke bescherming te verlenen.

Het advies vervolgt door erop te wijzen dat tegenwoordig, na het inwerkingtreden van de kwalificatie- en procedurerichtlijnen, de situatie enigszins veranderd is daar artikel 24 van de kwalificatierichtlijn voorschrijft dat eenmaal de noodzaak aan bescherming is vastgesteld, een verblijfsvergunning verleend zal worden, zodat er geen ruimte meer lijkt te zijn om na de statusbeslissing nog de vraag aan de orde te stellen in welk land de bescherming verleend moet worden. UNHCR benadrukt dat de procedurerichtlijn het vraagstuk van het land van eerste asiel en dat van het veilige derde land dan ook uitsluitend in het kader van de ontvankelijkheid van asielverzoeken behandelt. Immers, een asielverzoek kan ingevolge artikel 25 van de procedurerichtlijn als niet-ontvankelijk beschouwd worden als er een eerste land van asiel is of een veilig derde land. De voorwaarden waaraan voldaan moet worden voordat een (derde) land als eerste land van asiel beschouwd kan worden dan wel beschouwd kan worden als een veilig derde land staan opgesomd in de procedurerichtlijn, respectievelijk in de artikelen 26 en 27.

Onderhavige bestreden beslissingen miskennen naar de mening van UNHCR zowel de systematiek als de inhoudelijke criteria van het vraagstuk land van eerste asiel en/of veilig derde land zoals neergelegd in de twee relevante richtlijnen. Er wordt benadrukt dat het Belgische vluchtelingenrecht sedert de nieuwe asielprocedure geen ontvankelijkheidsvereisten kent, met uitzondering wanneer er sprake is van herhaalde aanvragen of van aanvragen die het voorwerp uitmaken van een Dublinonderzoek, zodat elke aanvraag in beginsel door het CGVS inhoudelijk dient te worden onderzocht. In casu gaat het om een herhaalde aanvraag, die door de Dienst Vreemdelingenzaken in overweging werd genomen en aan het CGVS werd overgemaakt, wat impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening was dat verzoekers nieuwe gegevens

hadden aangebracht. UNHCR haalt aan dat in de bestreden beslissingen echter niets terug te vinden is over deze nieuw aangebrachte gegevens. Er wordt enkel onder “A. Feitenrelaas” vermeld “U baseerde uw tweede asielaanvraag op artikels die u voorlegde die wijzen op de verslechterde veiligheidssituatie in Herat.”, of bij verzoekster “daarnaast legde uw echtgenoot verschillende artikels voor waaruit de slechte veiligheidssituatie in Herat blijkt.” Verder laakt UNHCR dat er onder “B. Motivering” geen woord wordt gewijd aan de situatie in het land van herkomst, wat toch de grondslag zou moeten zijn voor de beoordeling van subsidiaire bescherming. Enkel de situatie in twee landen waar verzoekers zeggen verbleven te hebben, en die mogelijk als eerste land van asiel of als veilig derde land beschouwd kunnen worden, met name Iran en Syrië, komt aan de orde en wordt gebruikt voor de afwijzing van het verzoek om subsidiaire bescherming. Naar het gevoel van UNHCR wordt in de bestreden beslissingen het mogelijk bestaan van een eerste land van asiel of van een veilig derde land aangegrepen om geen uitspraak te doen over het dreigend gevaar in het land van oorsprong. Met andere woorden wordt de mogelijke bescherming elders, hier in feite gebruikt als ontvankelijkheidsbelemmering.

Tot slot betwist UNHCR de stelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals uiteengezet in de nota van 15 april 2010, dat het bestaan van een “reëel verblijfsalternatief in een ander land dan het land van nationaliteit” een element kan zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van de asielaanvraag. Dat er naast de twee in de procedurerichtlijn geregelde niet-ontvankelijkheidsexcepties “eerste land van asiel” en “derde veilig land” nog een derde mogelijkheid zou bestaan, genaamd “reëel verblijfsalternatief in een ander land dan het land van nationaliteit”, teneinde verblijf in derde landen te betrekken bij beslissingen op asielaanvragen komt UNHCR onjuist voor. De procedurerichtlijn bevat immers minimumnormen en de begrippen “eerste land van asiel” en “veilig derde land” zijn in de artikelen 26 en 27 van de procedurerichtlijn, mede in het licht van de pre-ambulair overwegingen 22 en 23, beschreven met een aantal rechtswaarborgen die niet gepasseerd mogen worden. Naar het oordeel van UNHCR zou het betrekken van een verblijf in een derde land bij de beoordeling van de gegrondheid van het verzoek om bescherming overigens niet in overeenstemming zijn met de toetsingscriteria van de kwalificatierichtlijn. Bovendien opent artikel 8 van deze richtlijn weliswaar de mogelijkheid van een binnenlands vluchtalternatief, maar bestaat er geen vergelijkbare bepaling omtrent een “buitenlands vluchtalternatief”.

Gelet op bovenstaande overwegingen, verzoekt UNHCR de Raad om, indien nodig, prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Gerechtshof in Luxemburg over de Europeesrechtelijke aspecten van dit dossier. Een prejudiciële vraag zou mogelijkerwijze als volgt kunnen luiden: “Kunnen lidstaten naast de niet-ontvankelijkheidsexcepties beschreven in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 voorzien in een derde concept “reëel verblijfsalternatief in een ander land dan het land van nationaliteit” en op deze grond een asielverzoek in de gegrondheidsfase en/of ontvankelijkheidsfase afwijzen of is dit strijdig met de artikelen 1, 25, 26 en 27 procedurerichtlijn, mede in het licht van de pre-ambulair overwegingen 22 en 23 van de procedurerichtlijn?”.

3.3.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden de asielaanvragen van verzoekers verworpen omdat (i) zij er op geen enkele wijze in geslaagd zijn de bevindingen van het CGVS aangaande het asielrelaas zoals uiteengezet in de eerste asielaanvraag – met name dat verzoekers onvoldoende elementen naar voren brachten om een vrees bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan, gebaseerd op een zogenaamde gedwongen uithuwelijking van verzoekster, aannemelijk te maken temeer daar verzoeksters verklaringen hieromtrent zeer vaag en summier waren, wat ernstige twijfels oproep betreffende de geloofwaardigheid van het asielrelaas – te weerleggen en zij evenmin enig document of ander begin van bewijs voorleggen ter staving van hun vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie, (ii) verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Iran en Syrië, evenals zijn verklaringen over zijn reizen tussen deze twee landen weinig geloofwaardig overkomen zodat het CGVS er, in navolging van de RvV, van kan uitgaan dat verzoeker gelet op de stempels die wijzen op meervoudige legale reizen tussen Syrië en Iran over verblijfsdocumenten heeft beschikt in Iran of in Syrië, (iii) verzoeker naar aanleiding van zijn opeenvolgende asielaanvragen tegenstrijdige verklaringen aflegt over de manier waarop hij aan visa raakte en het daarenboven opmerkelijk is dat hij er in slaagde telkens een Iraans visum te verkrijgen in een periode waarin het voor Afghaanse vluchtelingen steeds moeilijker werd legaal in Iran te verblijven, (iv) hij tussen zijn verschillende gehoren weinig consistente verklaringen aflegde rondom de verblijfsdocumenten waarover Afghanen in Iran kunnen beschikken zodat hij, door zijn steeds wijzigende verklaringen, geen duidelijk zicht geeft op zijn verleden, zijn situatie en mogelijke verblijfsstatus elders, (v) hij geen eenduidige verklaringen aflegt over de manier waarop hij telkens visa voor Iran en Syrië verkreeg, evenmin als over zijn verblijfsstatus in Iran of een derde land, waardoor eveneens het beeld dat hij van zichzelf schetst als illegale vluchteling in Iran en eenvoudige kleermaker niet blijkt te kloppen zodat het vermoeden ontstaat dat hij in

andere omstandigheden en met een verblijfsstatus buiten Afghanistan heeft gewoond. Uit het geheel van deze vaststellingen concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers zich een ander profiel hebben aangemeten en bepaalde (verblijfs)documenten achterhouden die kunnen wijzen op een duurzaam verblijf in een derde land of zelfs op het bezit van de nationaliteit van een ander land, waardoor het CGVS in de onmogelijkheid is om een correcte beoordeling te maken betreffende het reëel risico op ernstige schade dat zij zouden lopen.

3.3.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat het niet mogelijk is om tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aan te voeren vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de beslissingen kennen kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

3.3.3. Zonder verzoekers hun eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, stelt de Raad vast dat met betrekking tot hun vluchtmotief, zijnde verzoeksters voorgehouden gedwongen huwelijk, in 's Raads arrest nr. 23.070 van 16 februari 2009 werd geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat verzoekster helemaal niets zou weten over de persoon met wie zij diende te huwen en kan verwacht worden dat zij toch een minimum aan concrete gegevens, zoals zijn naam, leeftijd, beroep enz., zou kunnen verschaffen aangaande de persoon die haar al vijftien jaar lang zou tegenhouden om terug te keren naar haar geboorteland. De Raad vervolgde dat, gesteld dat toch enig geloof zou worden gehecht aan verzoeksters verklaringen in verband met haar gedwongen huwelijk – quod non – zij niet aannemelijk maakt dat haar vrees voor vervolging nog actueel zou zijn daar de poging van haar oom om haar uit te huwelijken dateert van vijftien jaar geleden, zij sinds haar vertrek uit Afghanistan geen nieuws meer van hem heeft vernomen en zij evenmin enige concrete aanwijzingen bijbrengt dat zij zou gezocht worden door de persoon met wie zij moest huwen of dat deze man de afgelopen vijftien jaar enige bedreiging voor haar en haar echtgenoot heeft gevormd. Wat betreft verzoeksters afkomst en verblijf gedurende de jaren voor haar komst naar België, kwam de Raad tot volgende vaststellingen: *“De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster verklaart dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft en dat zij Afghanistan verliet toen ze zeer jong was. De Raad dient echter vast te stellen dat blijkens het administratief dossier en ter terechtzitting verzoekster op iedere concrete vraag met betrekking tot de periode waarin zij Afghanistan verliet, terugkeerde naar Afghanistan, een tweede keer vluchtte naar Iran en daar in het huwelijk trad met haar huidige echtgenoot ontwijkend antwoordt en geen enkele datum opgeeft waaruit de Raad afleidt dat verzoekster niet in staat is de Afghaanse kalender te gebruiken. Dit klemt des te meer nu ook blijkt dat zij zich vluchteling verklaarde en als geboortedatum 1977 opgeeft, aanvankelijk verzoekt voor een tolk Farsi (bijlage 26 en het administratief verslag vreemdelingencontrole), ook voor de geboortedata van haar kinderen de Afghaanse kalender niet gebruikt en verklaart dat haar dochter en zoon Farsi spreken, en stelt dat haar etnische afkomst Fars is en dat beide ouders Fars zijn (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken). Het is derhalve heel merkwaardig dat verzoekster als Afghaanse verklaart Fars te zijn, wat een Iraanse provincie is en aanvankelijk een tolk Farsi, het Iraans Perzisch, wil. Als bewijs van haar identiteit en nationaliteit wordt een Afghaans paspoort ingediend op naam van haar echtgenoot dat in Iran (Mehrabad) werd verlengd op “17/10/2009”. Blijkens dit Afghaans paspoort, afgegeven door de Afghaanse ambassade te Damascus op 17/10/2004, werden verzoeksters kinderen geboren in Damascus en reisde zij, gelet op de stempels, meermaals legaal tussen Syrië en Iran. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoekster en haar familie, in tegenstelling tot wat zij beweren, over verblijfsdocumenten moeten beschikken of in Iran of in Syrië en zij met uitzondering van een Afghaans paspoort op naam van haar echtgenoot geen uitstaans hebben met Afghanistan, vaststelling die aan verzoekster werd meegedeeld ter zitting. Overigens vraagt de Raad zich af op basis van welke documenten in het paspoort van haar echtgenoot kan gesteld worden dat verzoekster geboren is in Herat op 24/4/1977 vermits zij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een taskara of een ander document (gehoorverslag p. 2). Tot slot wijst de Raad er dianaangaande op dat op de asielzoeker de plicht rust om de nodige medewerking te verschaffen aan de asielinstanties en dat hij de nodige documenten waarover hij beschikt of kan beschikken voorlegt, hetgeen in casu niet het geval is.”* In arrest nr. 23.071 van dezelfde datum werd betreffende verzoeker een gelijklopende motivering opgenomen en werd wat betreft het vluchtmotief verwezen naar de motivering zoals opgenomen in hoger aangehaald arrest nr. 23.070.

Deze arresten zijn bekleed met het gezag van gewijsde.

Zoals reeds terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissingen, reiken verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken aan die

vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen, noch om de actualiteit van diezelfde vrees – zo hieraan al enig geloof zou worden gehecht, quod non – met bewijskrachtige elementen aan te tonen. Verzoekers slagen er derhalve niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hen betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch tonen zij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de positie van vrouwen in Afghanistan toont immers geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Deze gegronde vrees dient steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

In de mate verzoekers aanklagen dat hen tijdens het gehoor niet de mogelijkheid zou zijn geboden om *“enige verklaring te geven betreffende de summierheid en de vaagheid van de verklaringen”* en geen enkele vraag werd gesteld over de uithuwelijking, benadrukt de Raad dat het de taak is van de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken. Verzoekers kunnen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verwijten dat hij meer vragen had moeten stellen zodat hun asieldossier had kunnen vervolledigd worden. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekers aan het eind van hun gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of zij nog iets wensten toe te voegen aan hun relaas zodat hun wel degelijk de mogelijkheid werd geboden om hun verklaringen desgevallend nog aan te vullen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat indien verzoekers enige verklaring wensten te geven betreffende de summierheid en vaagheid van de verklaringen, zij tevens de mogelijkheid hadden om dit middels hun verzoekschrift te doen, gelegenheid waarvan zij geen gebruik gemaakt hebben.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.4.1. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker stoot op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. Het feit dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, mag er niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt.

In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te

lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

3.3.4.2. In casu blijkt uit de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoekers te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoekers in gebreke blijven een duidelijk beeld te schetsen van hun verleden, hun profiel en levensomstandigheden en hun mogelijke status elders. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het advies van UNHCR, wordt het verzoek om subsidiaire bescherming dus niet afgewezen omdat Iran dan wel Syrië, waar verzoekers volgens hun verklaringen verbleven hebben, als eerste land van asiel of als veilig derde land zouden beschouwd worden.

In de mate verzoekers betogen dat de veiligheidssituatie in Herat er de laatste jaren op achteruit is gegaan, erg gevaarlijk is en kan beschouwd worden als zijnde in de greep van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij/zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn/haar persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177.396). De Raad oordeelde reeds naar aanleiding van de beoordeling van de eerste asielaanvraag dat verzoekers de documenten waarover zij kunnen beschikken niet voorleggen (eventuele verblijfstitels van Syrië en Iran, huwelijksakte) en hun verklaringen met betrekking tot hun al dan niet legaal verblijf in Syrië en Iran niet aannemelijk zijn, waardoor zij zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk hebben gemaakt. De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoekers te beoordelen, waartoe in de bestreden beslissingen wordt besloten, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoekers zelf. Verzoekers verhinderen zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487).

Uit verzoekers hun verklaringen en de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij Afghanistan sinds meerdere decennia verlaten hebben, zij voor hun komst naar België jarenlang in Syrië en Iran hebben gewoond en herhaaldelijk tussen beide landen heen en weer zijn gereisd en hiertoe steeds de nodige documenten en reistitels hebben bekomen in zowel Syrië als Iran, niettegenstaande uit de beschikbare informatie blijkt, en verzoekers trouwens zelf ook stellen, dat de Iraanse autoriteiten zich sedert begin jaren negentig steeds problematischer zijn gaan opstellen ten overstaan van Afghaanse vluchtelingen, zij in Iran gehuwd zijn terwijl de huwelijksakte niet wordt voorgelegd, verzoekers Afghaans paspoort afgegeven werd in Damascus (Syrië) en hun kinderen in Syrië in 1994 en 1999 werden geboren zonder dat ook maar één (geboorte)document wordt voorgelegd. In dit verband kan nogmaals verwezen worden naar 's Raads arrest nr. 23.070 waar het volgende wordt vastgesteld ten aanzien van de identiteit,

nationaliteit en afkomst van verzoekster: "(...) De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster verklaart dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft en dat zij Afghanistan verliet toen ze zeer jong was. De Raad dient echter vast te stellen dat blijkens het administratief dossier en ter terechtzitting verzoekster op iedere concrete vraag met betrekking tot de periode waarin zij Afghanistan verliet, terugkeerde naar Afghanistan, een tweede keer vluchtte naar Iran en daar in het huwelijk trad met haar huidige echtgenoot ontwijkend antwoordt en geen enkele datum opgeeft waaruit de Raad afleidt dat verzoekster niet in staat is de Afghaanse kalender te gebruiken. Dit klemt des te meer nu ook blijkt dat zij zich vluchteling verklaarde en als geboortedatum 1977 opgeeft, aanvankelijk verzoekt voor een tolk Farsi (bijlage 26 en het administratief verslag vreemdelingencontrole), ook voor de geboortedata van haar kinderen de Afghaanse kalender niet gebruikt en verklaart dat haar dochter en zoon Farsi spreken, en stelt dat haar etnische afkomst Fars is en dat beide ouders Fars zijn (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken). Het is derhalve heel merkwaardig dat verzoekster als Afghaanse verklaart Fars te zijn, wat een Iraanse provincie is en aanvankelijk een tolk Farsi, het Iraans Perzisch, wil. Als bewijs van haar identiteit en nationaliteit wordt een Afghaans paspoort ingediend op naam van haar echtgenoot dat in Iran (Mehrabad) werd verlengd op "17/10/2009". Blijkens dit Afghaans paspoort, afgegeven door de Afghaanse ambassade te Damascus op 17/10/2004, werden verzoeksters kinderen geboren in Damascus en reisde zij, gelet op de stempels, meermaals legaal tussen Syrië en Iran. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoekster en haar familie, in tegenstelling tot wat zij beweren, over verblijfsdocumenten moeten beschikken of in Iran of in Syrië en zij met uitzondering van een Afghaans paspoort op naam van haar echtgenoot geen uitstaans hebben met Afghanistan, vaststelling die aan verzoekster werd meegedeeld ter zitting. Overigens vraagt de Raad zich af op basis van welke documenten in het paspoort van haar echtgenoot kan gesteld worden dat verzoekster geboren is in Herat op 24/4/1977 vermits zij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een taskara of een ander document (gehoorverslag p. 2). Tot slot wijst de Raad er dienaangaande op dat op de asielzoeker de plicht rust om de nodige medewerking te verschaffen aan de asielinstanties en dat hij de nodige documenten waarover hij beschikt of kan beschikken voorlegt, hetgeen in casu niet het geval is."

Verzoekers verschaffen met hun loutere beweringen in het verzoekschrift en de verwijzing naar rapporten en een artikel van 31 maart 2010, dat aangetekend verstuurd werd bij een schrijven van 3 mei 2010, over de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran en Syrië, nog steeds geen duidelijkheid over hun statuut in deze landen, noch maken zij aannemelijk dat zij deze landen verlaten hebben uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In dit verband verwijst de Raad nog naar hoger aangehaalde richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004. Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) "mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient", waarbij onder "elementen" wordt verstaan "de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf (eigen onderlijning), eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend wanneer is voldaan aan de volgende voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven, b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen, c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare informatie die relevant is voor zijn verzoeker, d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan geven waarom hij dit heeft nagelaten en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. (...)". De stelling zoals geponeerd door UNHCR als zou het betrekken van een verblijf in een derde land bij de beoordeling van de gegrondheid van het verzoek om bescherming niet in overeenstemming zijn met de toetsingscriteria van de kwalificatierichtlijn kan derhalve niet worden bijgetreden. De vaststelling dat deze richtlijn geen expliciete bepaling bevat omtrent een "buitenlands vluchtalternatief", naar analogie van artikel 8, dat handelt over een "binnenlands vluchtalternatief", doet geen afbreuk aan deze overwegingen.

In de mate verzoekers nog aanvoeren dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich er niet van vergewist heeft dat Iran dan wel Syrië een 'veilig derde land' is in de zin van artikel 27 van de procedurerichtlijn, benadrukt de Raad dat de bepalingen aangaande "veilig derde land" zoals omschreven in artikel 27 van de procedurerichtlijn betrekking hebben op die gevallen waarbij een lidstaat de asielaanvraag niet inhoudelijk onderzoekt, zoals overigens door verzoekers terecht wordt opgemerkt in het verzoekschrift. In casu blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in tegenstelling tot wat wordt geopperd in het

advies van UNHCR, wel degelijk is overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de tweede asielaanvraag zodat artikel 27 van de procedurerichtlijn niet van toepassing is en de schending van dit artikel, dat overigens net zoals artikel 26 van dezelfde richtlijn niet werd omgezet in Belgisch recht en geen rechtstreekse werking heeft, niet dienend kan worden aangevoerd.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS werden gehoord en de Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.6. De bestreden beslissingen worden gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. In acht genomen wat voorafgaat, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden concluderen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en zij niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen. Het enig middel is ongegrond.

3.3.7. Er wordt niet ingegaan op het door UNHCR geformuleerde verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen. Immers, daargelaten of het antwoord op de door UNHCR gesuggereerde vraag, gelet op voorgaande uiteenzetting, noodzakelijk is voor het wijzen, is krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen "*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. F. TAMBORIJN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER

[EDIT HERE]

TERUG

]